BAGŘÍ ZKOUŠKA

Pepa vyjel z myčky. Čistý a umytý. Na boku mu svítil nápis: MATULA – stavby silnic a dálnic.

Slunce se odráželo od Pepy ostře a prudce, až se celý blýskal. Šla z něj síla. Zastavil se u nového plotu.

„Ty jsi Honza? Ten náš novej minibagr?“ zeptal se.

„Jo,“ odpověděl mu Honzík celý vyděšený, že se s ním Pepa vůbec baví. Ale pak se zatvářil, jako že není minibagr, ale minimálně bagr střední třídy.

„Koukám, jak jsi postavil ten plot. Dobrý, malej, fakt dobrý!“ dodal Pepa.

Honzík se co nejvíc rozkročil, jako by nevážil slabých devět tun, ale aspoň dvacet, a i pak začal říkat věci, které ani říkat nechtěl, ale nedalo se tomu zabránit.

„No jo, to já taky umím stavět i jiný stavby, větší než dálnice.“

„Opravdu?“ podíval se na něj Pepa ze své výšky.

A Honzík pokračoval: „Jojo, tohle jsou cestičky pro koloběžky, co tady stavíte vy. Já stavím dálnice pro lodě, vodní kanály, nebo… nebo letiště pro letadla, fakt hustý věci! A úplně sám.“

„Opravdu?“ Tentokrát se Pepa i usmál.

„A taky bagruju tunely, a bez trhavin, rozumíš, prostě to vyhryžu, to kamení. CHRAMST! CHRAMST!“ povídal Honzík a tvářil se drsně jako skáložrout.

Pepa se k němu naklonil a úplně zblízka si ho prohlížel. „Kdo by to do tebe řekl? A nevytahuješ se trochu?“